

Ожие дигна рамене.

— Това никой не можѣ да разбере и до днесъ. Пустнаха се всевъзможни слухове . . . Но би ли могълъ нѣкои да каже кой отъ тѣхъ е вѣренъ? Казваха, че кралицата била омагьосана, нѣкакъвъ демонъ не позволявалъ на краля да приближи до нея. Нѣкои дори разправяха, че видѣли какъ този малъкъ отвратителенъ дяволъ скача на скута ѣ. За да се избави кралятъ отъ ненавистната му невѣста, съборътъ на епископитѣ реши, че тѣ сж били близки роднини и затова бракътъ е незаконенъ . . . Но папа Селестинъ не разреши развода и подкани краля да прибере жена си. Филипъ Августъ отказа да стори това. Вече шестнадесетъ години какъ двамата водятъ дѣло. Нито кралятъ отстъпва на молбитѣ на народа и папата, да отдаде справедливостъ на Ингебургъ, нито кралицата се отказва отъ правата си и настоява, че е законна владѣтелка на Франция. Защото три години следъ раздѣлата имъ, Филипъ Августъ се ожени за дъщерята на Меранския дукъ — Агнесъ. Ала никой не я смѣта за негова съпруга.

Валетътъ махна съ ржка. Въздъхна.

— Всѣки на този свѣтъ носи своя кръсть . . . Ала теглото на Ингебургъ нѣма равно на себе си . . . И ето, че сега той я затворилъ въ подземие. Колко непоколебима трѣбва да бѣде любовта на тази жена, за да може да търпи толкова дълго всички тия тормози и унижения.

Вихъръ изписка въ огнището. Около свѣтлата жарь се събра купчина бѣла пепель. Въ голѣмата стая, послана съ сини и зелени мраморни плочи, стана хладно. Влѣзе Дафина съ два високи свѣщника. Сѣнката ѣ се отметна, крива и огромна, връзь стената на пезула.

Изведнажъ Белослава скочи. Ослуша се. Само нейното блящо тревожно ухо бѣ доловило тропота на приближавация конникъ. Тя изтича къмъ прозореца. На двора трептѣха тъмночервени свѣтлини.

Следъ мигъ, откъмъ отвода се зачу гласътъ на бояра Добромиръ. Той влѣзе въ стаята съ бързи стѣпки, почна да се извинява за голѣмото закъснение. Тъмнокестенявата му брада лъщѣше отъ разтопения скрежъ. Въ